

Skjøn har paadraget sig Mistanke for Hæleri. Det er formeentligt herefter klart, at Bevillingen ad administrativt Vej maa kunne tages tilbage, saasnart et saadant Skjøn er tilstede. Men Udvalget har da troet, at det ogsaa vilde være heldigt, om man istedetfor det Udtryk, der findes i Lovudkastets § 1, benyttede det Udtryk, at Bevillingen kan tages tilbage. — Det oprindelige Udkast § 2 omhandler de Regler, som de Personer, hvem der er givet Bevilling til at være Pantelaanere, skulle være undergivne. Denne Paragraph har Udvalget foreslaaet opløst i flere Paragrapher. For det Første indeholder denne § 2 nemlig nogle almindelige Politiforskrifter om Anmeldelser, der fra Bevillingshavernes Side ere at gøre til Politiet. Disse Forskrifter ere optagne i Udvalgets § 2, og Udvalget har derved kun gjort en lille Redaktionsforandring. Naar det nemlig i Lovudkastets § 2 hedder, at Bevillingshaveren skal gjøre Anmeldelse om det eller de Steder i Communen, fra hvilket Næringen agtes drevet, da har Udvalget troet, at det maafløe kunde befrygtes, at dette vilde blive forstaaet saaledes, at man deraf ubledede, at Enhver, der havde faaet Bevilling til at være Pantelaaner, efter Forgøbtbefindende skulde kunne drive Næringen paa flere Steder i Communen. Dette kan imidlertid uden Tvivl ikke have været Lovudkastets Mening; Lovudkastet har vistnok kun haat Hensyn til, at der kunde tænkes enkelte Pantelaanere og navnlig enkelte Pantelaanerinstituter, hvilke der var givet en særlig Tilladelse til at drive deres Forretning paa flere Steder. Udvalget kan ikke have Noget at erindre imod, at den administrative Autoritet, som meddeler Bevilling til denne Art Næring, efter Omstændighederne ogsaa kan bevilge, at den kan drives paa flere Steder, men der maa ganske sikkert, for at det skal kunne tilstedes, kræves en speciel Tilladelse dertil. Med Hensyn hertil har Udvalget gjort en Redaktionsforandring i § 2, hvorved den Misforstaaelse, som man i denne Retning befrygtede, vil være fjernet. — Udvalget har fremdeles i §§ 5 og 6 af dets Udkast foreslaaet optaget et Par andre almindelige Politiforskrifter, som Pantelaanerne formeentligt bør være underkastede. Saaledes har det i § 5 fore-

flaaet, at Pantelaanernes Bøger og Beholdninger af Panter til enhver Tid uvægerligen skulle forevises Politiets Betjente, naar det forlanges, og det har i § 6 foreslaaet en Bestemmelse, som det har taget af en fremmed Lovgivning, men som forekommer Udvalget ogsaa at vilde være passende her, nemlig at det skal være Pantelaanerne forbudt at modtage Panter af Berusede og Børn. — Endvidere var der i det oprindelige Udkast § 2 optaget den Bestemmelse, at Bevillingshaveren — foruden at være underkastet de i Begyndelsen af Paragraphen udtrykkeligt nævnte Politiforskrifter — i Udøvelsen af sin Næring skulde være underkastet Politiets nærmere Forskrifter. Det er forekommet Udvalget, at dette var noget vel Ubestemt, og at det vilde være rigtigt, om man noget nærmere præciserede, i hvilken Retning Politiet skulde kunne meddele Forskrifter med Hensyn til den paagældende Nærings Udøvelse. Det oprindelige Lovudkast indeholdt et Exempel paa saadanne Forskrifter, nemlig de Forskrifter, som af Politiet kunde være at give med Hensyn til Indretningen af de Bøger, som skulle føres over de gjorte Ublaar. En Bemyndigelse for Politiet til at give Forskrifter om dette Punkt har Udvalget optaget i § 3 af dets Udkast, men det har troet, at det vilde være rigtigt dertil at sige, som formeentligt ligesaa vigtigt, at Politiet ogsaa skulde kunne give Forskrifter om Indretningen af de Laanebeviser, som efter dets Forslag af Pantelaaneren skulde leveres Laantageren. Udvalget har tillige foreslaaet, at disse Laanebeviser skulde udstedes paa ustemplet Papir. Udvalget har meent at have Grund til at antage, at der ikke fra Regjerings Side vilde kunne have nogen Indvending derimod, idet det vel turde være at ansee som utvivlsomt, at der ved en saadan Bestemmelse ikke i Virkeligheden vil paaføres Statskassen noget Tab, som der kan være Tale om. Det er uden Tvivl høist usædvanligt og vil vistnok være meget sjældent, at det Slags Beviser i Virkeligheden nu blive skrevne paa stemplet Papir; men den Omstændighed, at det er foreskrevet, at de skulle stemples, har den Ulempe ved sig, at dette frister de Paagældende til at give de Beviser, som de udstede, en saadan Form og et saadant Indhold, der ikke nøie ud-